

Aleksis K – viikonvaihte

Maailmanlopun meininkiä

Hurjia aikoja eletään Suomen talouselämässä näinä päivinä. Taantumana, laman ja romahduksen nimi muuttuu kerran viikossa kamalammaksi. Firmat huutavat kilpaa apua ja panevat väkeä kilometritehtaalte päivittäin. Johtajat jättävät palkkojansa nostamatta. Nokia uhkaa lähteä koko maasta. Vain Fortum tuottaa enää voittoa, mutta tuskin tuottaisi sekään, ellei pomuille olisi pakko saada jostain revityksi optiorahat.

Puheet ovat vieläkin hurjempia. Taloustilannetta verrataan talvisotaan harva se päivä ja 1990-luvun alun lamaan kerran tunnissa. Entinen pääministeri Paavo Lipponen saarnasi äsken harmageddonista eli tuomiopäivästä, eikä edes pyytänyt keneltäkään anteeksi. Rouva Nina Mikkonen puolestaan sanoi päivähoitoa Hitlerin ja Himmlerin keksinnöksi, eikä hänkään liene pyydellyt anteeksi. Valtiovarainministeri Jyrki Katainen vertaili oppositiota Otto Wille Kuusisen Terijoen hallitukseen, mutta hän sentään joutui pyytämään anteeksi. Siis oppositiolta, ei Otto Willeltä.

Kamalinta retoriikkaa viljelevät kuitenkin teollisuusjohtajat. Kun heiltä kysytään, että meneekö nyt kurjasti vai surkeasti, he sanovat, että tilanne on haasteellinen. Se merkitsee, että se on kurjaakin surkeampi – samaan tapaan kuin hyvinä aikoina ”melko tyydyttävä” tulos tarkoittaa sitä, että rahaa tulee ovista ja ikkunoista.

Mihinkähän tässä vielä tätä vauhtia joudutaankaan? Kun käytössä ovat näin vahvat puheet jo ennen ystävänpäivää, vappuun mennessä kielikuvat uhkaavat karata aivan mahdottomuuksiin. Saatamme vielä kuulla yritysjohtajan sanovan toiselle, että talous on vaipunut jo varsin haasteelliseksi, mihin toinen panee vielä paremmaksi ja sanoo sen olevan jo sangen haasteellinen. Jos vielä optio-ohjelmia aletaan karsia, koko Elinkeinoelämän Keskusliitto julkaisee ultimaatumina, jonka mukaan tilanne on erittäin haasteellinen. Sellaista ei ole Suomessa ennen kuultu, ja toivottavasti ei jouduta kuulemaan nytkään.

Amatööripuolella, siis kotiäitien ja poliitikkojen keskuudessa, vertailumuodot uhkaavat loppua kokonaan kesken. Kun nyt on jo käytetty Hitler, Himmler ja O.W. Kuusinen, kovin paljon ei ole enää jäljellä. Voidaan joutua turvautumaan ylläluonnollisiin tai eläinkuntaan. Ei siis pidäkään hämmästyä, jos vielä ennen elpymisen alkamista joku nimittää naapuripuoluetta tai vaikka työpaikkansa säilyttäneitä pannahiseksi, lieroksi, aasiksi tai sikakoiraksi. Ehkä vielä anteeksipyyntöjäkin kuullaan, mutta niitä ei osoitetaakaan haukutuille, vaan pannahiselle, lierolle, aasille ja sikakoiralle.

Ainoa lohtu tilanteessa on se, että päävihollinen on Suomen ulkopuolella. Se on maailmantalous, jolle täältä pienestä Suomesta voi jokseenkin turvallisesti lähettää vaikka kuinka härskéjä haukkumisia: ”Maailmantalous on ihan tyhmä, väy, väy!”, tai ”Haista sinä maailmantalous pitkä lama!” Jos ei sekään auta, koko hallitus ja elinkeinoelämä voi laittautua riviin televisioon ja näyttää maailmantaloudelle keskisormea. Eiköhän rupea jo siitä tokenemaan.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)